

Suffer og deslige have de vistnok givet. Afslald paa, forinden de kom i saa stor Nød som den, vi her pege paa, og som jeg tror virkelig findes paa mange Steder. Jeg tror derfor, at ved at affkaffe disse Toldsatser vilde vi berøve Staten en stor Indtægtskilde fra Mange, der fuldt og vel kunne bære denne Afgift; men vi vilde kun yde en meget ringe Erstatning til dem, der virkelig ere nødlidende. Jeg tror dog alligevel, at der gives andre Veie, hvorigjennem Nøden kan afhjælpes, men jeg tror, at Impulsen dertil væsentligt maa udgaa fra Private. Indenfor selve Kommunens Omraade er der jo i de fleste Tilfælde, saa vel i Kjøbstæderne som ganske vist ogsaa omkring paa Landet, mange Hærlige og velgjørende Folk, der have stillet sig i Spidsen for Udvalg som have taget denne Sag i deres Haand. Lader os virke hver indenfor sin Kreds til, at disse Udvalg kunne træde i Bive og gennem Kommunerne gjøre de Skridt, som Ministeren venter paa. Naar saa virkelig den private Velgjørenhed beder om Hjælp, og Nøden er konstateret gjennem de Indberetninger, der paa denne Maade kommer til Ministeren, saa har jeg opfattet den ærede Ministers Uttringer saaledes, at saa behøve vi ikke en Gang at bede om hans Assistance, thi saa vil han yde den med Beredvillighed af sig selv.

Berg: Jeg er enig i, at Veligheden neppe er til at drøfte Toldspørgsmaalet eller Krigsvæsenet, men at vi hellere i Dag end i Morgen skulle se at faae Hjælpen bragt til de Steder, hvor Nøden er inden Døre. Det ærede Medlem, der talte sidst, mente at kunne meddele os Ministerens Tanker; men den ærede Minister har jo selv havt Ordet to Gange, og vi have meget tydelig hørt, hvad den ærede Minister har sagt, jeg holder mig derfor hellere til Ministeren selv end til det ærede Medlem. Det ærede Medlem fra Histed (Sagd) mente, at det var rettest at overlade hele denne Sag til de Private, og efter denne Betragtning er Forespørgselen jo overlødig; vi burde slet ikke være komne frem med den, og vi behøvede ikke at tale om Sagen her. Jeg har imidlertid nylig set, hvad Private have formaaet i denne Retning i Landets Hovedstad, der med Rette er bekendt for sin Gudgjørenhed, og det synes da, at det er en Opgave, der overfligger de private Kræfter. Det er i Virkeligheden ogsaa oplidende og ødelæggende og ikke til at holde ud for de private Personers Kræfter, naar de skulle offre deres egen kostbare Tid og deres Forretnings Interesse i dette Diemed, medens de desuagtet se, at de selv og deres Medarbejdere segne under den Byrde, de have villet løfte, fordi de ikke kunne fremkalde de nødvendige Hjælpekilder. Jeg mener, at det er ret naturligt, at de ikke kunne dette, og at det er fortaaeligt, at den private Hjælp ikke flyder rigeligere, fordi der er saa Mangfoldige, navnlig i Middelfstanden, som

under de nuværende Forhold selv have det meget smaat. Havde jeg set, at Landets Kommuner vare traadte til og havde staaet den private Virksomhed bi, og at der ingen Hindringer var i Lovgivningen for, at dette kunde ske, vilde jeg maalkke have sagt, at vi kunde have staaet os tiltaals med denne indvædige Glæde og Haabet om, at det kunde gaa paa den Maade. Men da der nu er Hindringer i Lovgivningen, og da den Virksomhed, der er udfoldet af den private Velgjørenhed, ikke kan naae det Omfang, der svarer til Nødens Beskaffenhed, tror jeg ikke, at vi kunne sige Punktum idag. Jeg haaber, at vi kunne blive enige indbyrdes og naturligvis ogsaa med den ærede Minister — det Sidste kunne vi jo ikke undvære — om, at det er nødvendigt, at der bliver gjort Andet, end der hidtil er sket, hvor mange Banseligheder der end vil kunne være at overvinde. Jeg tror, at, naar den gode Villie og Iver for Sagen som er til Stede, forstod at ordne sig og samle sig om Opgaven, vilde vi ikke behøve her i Landet at have et eneste Hjem, hvor der var virkelig Nød. Forsvrigt var der Meget i, hvad den ærede Minister udtalte sidst om den ønskeligste Maade at hjælpe paa, hvori jeg er aldeles enig med den ærede Minister, og fremdeles i, at det kun er under ekstraordinære Forhold, at vi maa gribe til ekstraordinære Midler. Jeg slutter, som jeg sluttede før, med at udtale, at jeg nærer Haab om, at, trods de forskjellige Udtalelser, som ere faldne, forenes vi Alle i en saa god Villie for Sagen, at man med Held kan foreslaa Thinget hurtigt at gaa videre med Hensyn til denne Sag.

Da ikke flere begjærede Ordet, erklæredes Forespørgselen sluttet.

Man gik dernæst til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Bederlag for Kontorudgifter til Amtmandsembederne.
(2den Behandling findes i Tidenden Sp. 702).

Intet Endringsforslag var stillet. Sagen i sin Helhedfattes under Forhandling.

Da Ingen forlangte Ordet, gik man til Afstemning, hvorved

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmig med 53 Stemmer.

Lovforslaget vil nu blive tilstillet Statsraadet.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var: